

Populus lasiocarpa – grootbladige populier

Tekst en tekeningen: Trudy van Midden.

In het beroemde gedicht van Marsman worden ze beschreven als 'rijen ondenkbaar ijle hoge pluimen aan den einder'. Een prachtig gedicht over de weidsheid van ons polderland. Inderdaad horen lange populieren daarbij.

Mijn broer was landschapsbouwer in West-Friesland en hij noemde populieren 'het onkruid van de polder'. Eindelijk kan ik wraak nemen op die opmerking: ik vind populieren prachtig, vooral als ze -zoals nu- net uit de knop komen en de boom een bruinrode was geven. En die donkerrode katjes met gouden dopjes die massaal op het fietspad naar huis lagen, móest ik altijd meenemen. Eigenlijk alleen omdat ze zo lekker in je handpalm liggen. Zoals die rupsjes die je in de speelgoedwinkel kunt kopen.

Zoals de Populus lasiocarpa, de grootbladige populier. En laat die nu op een plek staan waar velen van u dagelijks langskomen in een langzame file naar de snelweg: op de hoek van de Hogeweg en de Operaweg. Precies bij dat stoplicht, en op de hoek van het grasveld staat een niet al te grote boom. Hij krijgt gigantische bladeren in de

zomer. Maar voordat het zover is komen de katjes, die niet elegant gekronkeld zijn als bij de soortgenoten, maar dik en propperig. Een soort wilde kat dus. Met grote plukken wit vruchtpluis na de bloei. De naam lasiocarpa duidt daarop: het betekent wollige vrucht.

Je moest er iets mee kunnen doen... iets moois of gewoon leuk voor de hamsters. Let eens op deze

boom als hij blad krijgt; zo groot heeft u het nog nooit gezien.